

MÈDIUMAS 22

2002 rugpjūtis
(Vertimas iš vokiečių kalbos)

Atsakymai į klausimus - iš kur žmogus ateina ir kur eina,
iš dvasinės krikščionybės perspektyvos

Įvairiapusiškas Dievo dvasių veikimas

TURINYS

Įvairiapusiškas Dievo dvasių veikimas

Dievo dvasios kaip likimo vykdytojos
Dievo dvasios kaip vertintojos ir gyvenimo planuotojos
Dievo dvasios kaip žinių perdavėjos
Dievo dvasios kaip tiesos skelbėjos ir vadovės
Dievo dvasios kaip jėgų dovanotojos ir gydytojos
Dievo dvasios kaip mirties pagalbininkės, globotojos, teisėjos
Dievo dvasios kaip įdvasintojos
Dievo dvasios kaip kelio paruošėjos klajojančioms
dvasinėms būtybėms šalia dieviškos santvarkos
Dievo dvasios kaip pririštos¹ gyvybės guodėjos
Kas dažnai trukdo Dievo dvasių veikimui
Angelų suskirstymas

MÈDIUMO žurnalo tikslas yra, ieškantiems žmonėms praskinti kelią į dvasinį mokslą². Klausimai - iš kur ateiname, kur einame, individo nemirtingumas, stabilus pasaulėvaizdis ir pomirtinė orientacija - buvo vis ir vis statomi. Į juos retai kada taip plačiai ir detalai buvo atsakoma, kaip kad tai darė dvasiniai mokytojai iš ano pasaulio, kurie mums prisistatė kaip Lena ir Juozas³. Jiedu daugiau nei trisdešimt metų Ciuricho (Zürich) dvasinės ložės rėmuose veikė viešai, mokino apie gyvenimo prasmę ir suteikė žinių žmonėms, ieškantiems gyvenimo aname pasaulyje.

Pranešimai buvo perduodami per žmogų, kuris buvo mèdiumas. Jie buvo įrašomi į magnetofoninę juostą ir paviešinami. Šiandien jau sunkiai prieinami tie didelės apimties perduoti dvasiniai-krikščioniški pranešimai.

Šiame numeryje bandysime atsakyti į apibrėžtus klausimus, remiantis tais pranešimais. Pareiškimai pagrindžiami ir praplečiami dar ir kitais šaltiniais.

Stebėtojui galėtų atrodyti, kad apie šiuos svarbius gyvenimiškus klausimus įmanoma tik menkai ką nors konkrečiau sužinoti. Tačiau kuo daugiau, remiantis šaltiniais su dvasišku

¹ Vokiškai - gebundenes Leben

² Vokiškai - Geisteslehre

³ Vokiškai - Lene ir Josef

pasauliu užsiimama, tuo aiškesnės ir įtikinamesnės darosi struktūros. Tuomet tikėjimas tampa žinojimu ir abejojimas, įsitikinimu ir tikrumu.

Įvairiapusiškas Dievo dvasių veikimas

Praėjusiame Mediumo numeryje mes esame aprašę Dievo dvasių saugojimo uždavinius. Nuolat mes esame jų stebimi, jos mus palydi ir saugoja bei rūpinasi žmonėms gyventi verta aplinka. Be to, jos dar atlieka daugiau įvairių darbų mums žmonėms ir mūsų gamtinei aplinkai. Tai yra labai platus spektras, su kuo Dievo dvasios turi užsiimti. Sekantieji dėstymai, kurie dalinai dėl išsamesnio diferavimo susikryžiuoja, tegul suteikia jausmą, kad viskam reikia tam tikro veikimo ir kad fone kai kas turi būti anų dvasinių būtybių atliekama, ko mes žmonės visai nežinome. Todėl bus ir suprantama, kad žemėje daug daugiau Dievo dvasių veikia nei kad žmonių yra.

Dievo dvasios kaip likimo vykdytojos

Mediumo 11-tame numeryje mes dėstėme apie temą „Likimas“ ir tarp kitko nurodėme į tai, kad likimui reikia ir vykdytojų, t. y. žmonių ir aplinkybių jo atlikimui. Tokie „vykdytojai“ gali būti tad ir Dievo dvasios. Jos įsikiša į žmogaus gyvenimą, pas vieną malonia, pas kitą kentėjimo kupina prasme - tačiau visuomet žmogaus tolimesnio vystymosi prasmėje ir teisingumo tarnyboje.

Be saugojimo uždavinių, kuriuos apsaugos dvasia turi atlikti, yra jai pavesta, jos globotinį taip pakreipti, *kad tai, kas jo gyvenimo knygoje pažymėta, kad ir išsipildytų*. Nes kiekvienas žmogus užgimdamas atsineša su savimi savo gyvenimo knygą su jo gyvenimo planu. Jame yra dalykų, kurie žmogaus gyvenime turi būtina išsipildyti. Galbūt yra pažymėta net metai ir diena, kada ypatingas likimas - pavyzdžiui, nelaimė ar nepasisekimas - turi įvykti. Atitinkamai tuomet būna apsaugos dvasios įsikišimas *arba* apsaugojimo nevykdymas. Kaip atsakingoji už savo globotinį, gali apsaugos dvasia į jo globotinio gyvenimo knygą pažiūrėti ir tokiu būdu sužinoti, ką ji jos globotiniui gali ir turi privesti ir nuo ko ji turi jį apsaugoti. Ji žino, kad ji nieko prieš tai negali padaryti, jei likimas turi išsipildyti - ji tokiu atveju turi veikti ir kaippo baudžiamasis angelas.

Gyvenimo knygoje gali likimai būti ir tik sąlyginai pažymėti, kuriuos sulyg to žmogaus gyvenimu gali dvasia globėja ir išbraukti. Tuomet dvasia globėja gali tą žmogų nuo gresiančių nepasisekimų ir nelaimių apsaugoti. Atvirkščiai, ji pas kita žmogų iššaukia dvasiniame pasaulyje įrašytą sąlyginį likimą, kuris, pavyzdžiui, to žmogaus gyvenimo žydėjime jam atsitinka ir kurį jis kelioliką metų ar net kelis dešimtmečius turi nešti. Tuomi norima pasiekti, kad jis to „pasaulio“ pagundoms nepasiduotų, bet į savo vidų eitų ir kitokių pažiūrų pasiektų.

Be to, aukštasis dvasių pasaulis prižiūri ir žmonių elgesį bei duoda jų dvasioms-saugotojoms ir dvasioms-vadovėms atitinkamų nurodymų. Pas žmogų, kuris gyvena ne Dievui patinkančiai ir tokiu būdu nepadarą pažangos savo dvasiniame vystyme, leidžiama, pavyzdžiui, įvykti tam tikram likimui, kuris iš pradžių nebuvo numatytas, net ir ne kaip sąlyginis likimas. Vėl pas kitą žmogų įgriebia į jo gyvenimo planą ir sutrumpina jo žemišką gyvenimą, kad jis nepadarytų dar daugiau blogų dalykų ir savęs neapsisunkintų. Kitame atveju vėl jis (aukštasis dvasinis pasaulis - vert.) prailgina žmogaus gyvenimą, kadangi jiems atrodo tai prasminga ir naudinga. Tuomet aukštosios dvasios paveda joms pavaldžioms dvasinėms būtybėms tuos pakeitimus padaryti, jei jos jau nėra pačios tai padariusios.

Yra ir tokių žmonių, kuriuos, tartum, lydi angelas-baudėjas, kuris pradeda veikti, jei pas juos pasisekimas prasideda. Nes dėl negero gyvenimo viename jų ankstesniųjų gyvenimų, neleidžiama dabar turėti kokio nors pasisekimo.

Galčiausiai žmonėms neįmanoma išvengti likimo

Šiandien bandoma pas naujagimius, pas kuriuos galėtų kenksmingas paveldas pasireikšti arba kurie neįgalūs, įsikišti t. y. tokį gyvenimą sutrukdyti. Iki šiol Dievo pasaulis turėjo galimybę tokias apsunktas dvasines būtybes leisti gimti tokiose šeimose, kurioms tai buvo numatytas kaip likimas.

Kai Dievo dvasiniam pasauliui ta galimybė per prenatalinę diagnozę daugiausiai jau nebeegzistuoja, tai Dievo pasaulis, kaip aiškina mūsų dvasiniai mokytojai, kitokiu būdu į žmogaus gyvenimą įgriebia, būtent, kai jis jam, pavyzdžiui, paskiria likimą, kuris jį pasiekia vėliau jo žemiško gyvenimo žydėjime.

Gali ir taip pat būti likimas, kad žmogui sunkume gali būti nepadedama - tuomet Dievo angelas pasirūpina, kad žmogiškoji pagalba nebūna suteikiama arba ji neatneša naudos. Tokiais atvejais pagalba neprileidžiama, kadangi tas žmogus turi už ką nors atgailauti arba jam užduodamas bandymas, arba yra kita priežastis. Kad nebūtų suteikiama pagalba, tai šalia to žmogaus, tartum, stovi Dievo angelas. Jis betgi gali žmogui vis dėlto vidiniai jį sustiprinti, kad jis savo vargą arba patirtą neteisingumą geriau galėtų panešti.

Ne viskas, ką žmonės turi išverti, yra iš aukštybių valdomas likimas

Ligšioliniai dėstymai neturi mus privesti prie galvojimo, kad viskas ką žmonės turi išverti, yra iš aukščiau diriguojamas likimas. Šitaip nėra, *nes daug ką žmogus su savo lengvabūdišku, neprotingu elgesiu savo dabartiniame žemiškame gyvenime pats sau iššaukia*. Dėl paties žmogaus kaltės iššauktas likimas yra tuomet atsiradęs per tam tikrą apsilaidimą arba neteisingą gyvenimo būdą. Tokiame atvejy negalima sakyti, kad nelaimė arba sieliškos arba kūniškos kančios esančios karmos pasekmė, esančios neteisingo ankstesnio žemės gyvenimo pasekmė. Dėl lengvabūdiško gyvenimo ir veikimo gali žmogus turėti net anksčiau apleisti šį pasaulį.

Sulyg mūsų dvasinių mokytojų dėstymu, esame mes žmonės per greitai linkę tai, ką mes su savo negeru veiksmu iššaukėme, laikyti kaip likimą arba karmą. Mes turėtume to vengti. Mes turėtume daug daugiau, kai atsitinka grėsmingas įvykis, rūpestingai pagalvoti, ar nebuvo šita ar ana klaida padaryta. Nes jei visais atvejais būtų galima sakyti, kad tai esąs likimas arba karma, tai tuomet niekam nereikėtų apsaugos melsti, kadangi visvien viskas turį taip įvykti.

Kas atsiduoda tinginiui ir be sąžinės gyvena, patenka priverstinai į rūpesčių kupiną gyvenimą. Ir dažniausiai patenka ir jo aplinka, kuri turi su juo kartu gyventi arba nuo jo priklausoma yra, į jo likimo įtaką dėl kurios jis pats kaltas. Kuriam tačiau jo gyvenime viskas sugriaunama, nors jis viską darė ką galėjo, ir sąžiningai gyveno, tas gali su reikalingu santūrumu kalbėti apie karmą arba iš aukštybių vairuojamą likimą.

Žmogaus taip pat turėtų vengti galvoti, kad jis nešąs savo likimą neteisingai. Jis visuomet jį pats sau įsitaisė. Nes dažnai jis su savo laisva valia savo gyvenimo laivą per lengvai ir neteisingai vairavo, taip kad jis turi to pasekmes nešti.

Šį skyrių užbaigsime su nurodymu: Dievo dvasios stengiasi skatinti žmogaus pažangą. Jos nori jam tik gero suteikti, o jei reikalinga, tai jam ir paguodos duoti. Jos bando viską daryti, kas jo pažangą skatina. Kartais tačiau ir jos negali kitaip, kaip tik tam tikru būdu veikti, kurį žmogus, galbūt, jaučia kaip kančią.

Dievo dvasios kaip įvertintojos ir gyvenimo planuotojos

Dievo dvasios prižiūri kiekvieno žmogaus vystymąsi, nes kiekvienas žmogus yra įjungtas į dievišką tvarką. Kiekviena dvasinė būtybė, kuri dvasiniame pasaulyje paruošiama žemiškam gyvenimui, turi savo sieloje šalia informacijų apie ligšiolinį dvasinį išsivystymą, taip pat ir planą, kuriame jo būsimoji gyvenimas žemėje dideliais bruožais yra užfiksuotas. Tame plane yra viskas, ką Dievas tai būtybei kaip būsiamam žmogui nustatęs yra: jo nepakeičiamas likimas, bet ir toks likimas, kuris tik sąlyginai pažymėtas ir todėl jis pakeičiamas yra. Gyvenimo plano korektūra įmanoma tuomet, jei atitinkamas žmogus to nusipelnė.

Tačiau buvimas tokio plano, kuriame būsimoji gyvenimas stambiais bruožais nubrėžtas, jokių būdu neišjungia žmogaus laisvosios valios, nes sąvokos „likimas“ ir „laisvoji valia“ yra viena su kita ankštai sujungtos. Daugelis žmonių laiko tas dvi sąvokas priešingomis, kurios viena su kita neharmonuoja. Sekantieji dėstymai parodys, kad tos sąvokos jokių būdu viena kitos neišjungia, bet viena kitą papildo ir su sąvoka „kaltė“ sąryšyje yra.

Nusikalsti gali tik tas, kas turi reliatyvią galvojimo ir noro laisvę ir galiojantiems įstatymams ir teisėtumams nusižengia. Žmogus neturi absoliutaus, bet turi „reliatyvų laisvo apsisprendimo pasirinkimą“. Tuomi štai kas manoma: laisvė yra galimybė galėti pasirinkti, kuriuo keliu mes norime eiti. Asmeniškai laisvė betgi gali tik asmeniškai likimo rėmuose išsivystyti; tai reikiama, likimas mums nurodo ribas, kuriose mes galime savo gyvenimą formuoti.

Kas neturi laisvės, tas negali ir nusikalsti. Nusikaltimas visuomet apima ir laisvę. „Mūsų laisvė yra tame, kad mes galime gėriui arba blogiui sakyti taip arba sakyti ne. Bet ji nėra tame, kad galėtume nuo to pasirinkimo pasitraukti. Mes turime laisvę pasirinkti, o tai yra vienas didžiausių Kūrinijos stebūklų. Vienas dalykas, kurio mes neturėtume sakyti, tai yra: 'aš tuomi neužsiimu'. Jei mes šitaip kalbame, tai ta sritis užsiima betgi su mumis, ir dažnai gana prievartingu būdu“ (Moolenburgh, 1991, 197 psl.).

„Dievas kiekvienai dvasiai, ją kurdamas, dovanojo jai laisvą valią kaip aukščiausią dovaną. Kiekvienas žmogus yra už tai, ką jis kiekvienoje akimirkoje savo gyvenimo daro, *asmeniškai* atsakingas. Jo atsakomybės niekas negali nuo jo nuimti“. (Greber, 1981, 413 psl.).

Laisvos valios, mąstymo ir norėjimo⁴ (siekimu - vert.) laisvės svarbą vis ir vėl mūsų dvasiniai mokytojai išskėlė. Pagal tai, mąstymo ir siekimo laisvė yra Dievo žmogui duota dovana.

Dievo dvasios atpažįsta, ar žmogus yra geros valios ir parodo pasiruošimą gėriui, ar jo visa būtybė yra piktavališka ir pasiryžusi atkeršyti, jei jam padaromas neteisingumas. Jos žiūri į visą žmogaus esmę ir jo gyvenimo būdą ir pakreipia tuomet kai ką į gerą pusę arba pažymi tai kaip likimą vėlesniam laikui.

⁴ Vokiškai - das Wollen

Žmogus vis ir vėl Dievo dvasių taip pat naujai įvertinamas, kad jos geriau žinotų, ko gali iš to žmogaus tikėtis ir reikalauti, kaip jos jį vesti, t. y. kokią apsaugą jos jam gali suteikti ir, ar jo gyvenimas sutrumpintinas, ar prailgintinas. *Dievo dvasios praktiškai nubraižo antrąjį žmogaus gyvenimo planą.* Jos čia atkreipia dėmesį ir į įgimtas savybės⁵, jėgą ir į visas savybes, kurios to žmogaus gyvenime išsivystė, ar tai būtų geros, ar blogos. Be to, atsižvelgiama ir į vaiko bei jaunuolės-io tėvų, mokytojų ir auklėtojų auklėjimo būdą įvairiose padėtyse.

Dievo dvasinis pasaulis tuomet geriau žino, kaip su tuo žmogumi yra ir kokius reikalavimus ir kokią atsakomybę jis gali jam pavesti. Remiantis antrojo plano duomenimis, gali Dievo pasaulis kiekvienu metu žmogų atitinkamai įrūšiuoti ir atitinkamas išvadas padaryti - ar tai būtų kas liečia gyvenimo sutrumpinimą, kad jis daugiau neapsisunkintų savęs, ar tai būtų kas liečia gyvenimo prailginimą, kadangi čia matoma nauda jo paties tolimesniam vystymuisi ir nauda žmonijai. Tad Dievo pasaulis bandys apsaugos nusipelnusį žmogų, kurio gyvybė pavojuje, jį iš to pavojaus išgelbėti. Dažniausiai žmonės apie tai nieko nenujaučia, kaip tos nematomos būtybės su jais darbuojasi, juos veda ir paskatina tą ar aną sprendimą padaryti, kad tokiu būdu išvengus pavojaus. Paprastai žmonės mano, kad tą sprendimą jie patys padarė.

Dievo dvasios kaip žinių perdavėjos

a) *Dievo dvasios „paženklina“ žmones*

Dievo dvasios pažymi žmones ženklais, kas liečia jų tolimesnio vystymosi svarbą, ir kurie kompetentingoms būtybėms aiškiai matomi ir įskaitomi yra. Sulyg tomis įrašytomis informacijomis pakreipiamas tolimesnis žmogaus gyvenimo kelias.

b) *Dievo dvasios laikas nuo laiko praneša aukštesniam dvasiniam pasauliui apie jų globotinio išsivystymo stovį ir apie ypatingus atsitikimus*

Dvasia globėja yra įpareigota apie žmogų, kurį ji gyvenime palydi, laikas nuo laiko Dievo pasauliui suteikti žinių, t. y. duoti ataskaitą. Ji taip pat įpareigota aukštesnįjį dvasinį pasaulį painformuoti, jei jo globotinio gyvenime didesnis pasikeitimas numatomas yra arba toks artėja. Taip pat yra Dievo dvasių, kurios aukštesnįjį dvasių pasaulį informuoja apie visos tautos vystymąsi. Įvairioms šios žemės tautoms yra, būtent, priskirti aukšti Dievo angelai, kurie yra perėmę tų tautų apsaugą. Atitinkamai juos informuoja laikas nuo laiko kitos dvasios apie tai, kaip tauta vystosi, kaip ji gyvena ir kt.

c) *Dievo dvasios praneša anoje pusėje esantiems jau anksčiau mirusiems apie artėjančią artimo žmogaus arba draugo mirtį ant žemės, kad jos laiku galėtų pasitikime pribūti*

Dievo dvasios gali sužinoti, kada žmogus mirs. Ta žinia remiantis, joms įmanoma jau anksčiau mirusius artimuosius ir draugus apie neužilgo mirsiantį (visuomet manoma ir moteriškoji giminė) laiku painformuoti. Tai gali įvykti keletas dienų arba savaitių prieš tai: dažniausiai tai būna tik kelios dienos. Tuomet giminės ir draugai būna arti to mirsiančio (plg ir Mediumas nr. 1: Kas atsitinka mirštant?).

⁵ Vokiškai - Erbanlagen

d) *Dievo dvasios praneša ir misionierinėms dvasioms apie artėjančią nelaimę, taip kad jos laiku pribūtų vietoje ir galėtų mirštančiajam pagelbėti*

Paprastai mirštantis sužino, kad jis miršta ne vienas, bet kad jam dvasinės būtybės, taip vadinamos misionierinės dvasios, padeda dvasiniam kūnui atsiskirti nuo žemiškojo. Šitaip yra ir staigiai mirštant per nelaimę: kompetentingos dvasinės būtybės dažniausiai žino staigios mirties laiką iš anksto. Jos žino ką atitinkamas žmogus daro, ir pramato kas atsitiks. Jos tuomet yra pasiruošios ir jos su tuo žmogumi eina, žygiuoja, važiuoja arba skrenda kartu, kai artima nelaimė neišvengiamai įvyks. Kai nelaimė atsitinka, tai tuomet misionierinės dvasios padeda tam netikėtai nelaimingajam ir jį pamokina.

Betgi visuomet atsitinka nelaimių, kurios atitinkamo žmogaus plane nenumatytos, bet per žmogaus abejingumą, neatsargumą arba apsileidimą. Kad ir tokie mirusieji ne vieni sau būtų ir nežiūrint nelaimės netikėtumo, laiku reikalingą priežiūrą gautų, tai Dievo dvasios būna ir yra pasiruošios pavojingose šios žemės vietose. Jos gali prasidedančias vystytis nelaimes jau dienas arba net ir valandas prieš tai pramatyti. Jos tuomet rūpinasi, kad reikalingos misionierinės dvasios laiku būtų vietoje, nelaimingajam padėti ir jį į dvasinį pasaulį palydėti. Kartu pranešama ir anksčiau mirusiems artimiesiems apie artimą atitinkamo asmens mirtį, kad jie galėtų laiku pribūti pasitikime. Tad vaikščioja Dievo dvasios pagal austostradas, kad būtų pasiruošios mirtinai nelaimėje sužalotam žmogui suteikti pagalbą. Dievo pasaulis prisitaiko būtent prie žmonių sąlygų - prie jų laimėjimų ir technikos.

e) *Dievo dvasios priima žmonių norus ir maldas ir neša jas toliau, priklausomai atvėjo*

Dvasinės būtybės, kurios su žmogumi užsiima, priima jo norus ir maldas. Ir jei jos pačios negali padaryti sprendimo, ar tuos prašymus patenkinti, tai jos nuneša jas kompetingoms aukštešnėms instancijoms. Tos paskui susidaro nuomonę, kiek galima tuos prašymus patenkinti.

f) *Dievo dvasios užfiksuoja visą kolektyvinę vystymosi eigą visos kylančios gyvatos*

Įvairiose dangiškojo pasaulio pakopose yra vis vienas pastatas, kuriame visos žmonijos ir iš apačios ateinančių būtybių pažanga aukštyn užfiksuojama. Tam tikri Dievo angelai visa tai prižiūri ir padaro atitinkamus įrašymus. Jie užfiksuoja kiekvieno mirusiojo žmogaus grįžimą į anos pusės pasaulį kaip ir jo išsivystymo stovį bei jo pasikeitimus. Per tai jie gauna plačią apžvalgą apie visos gyvatos vystymąsi - ir tos gyvatos, kuri dar snaudžia ir kurią reikia dar prikelti pažangai.

Dievo dvasios kaip tiesos skelbėjos ir vadovės

Vienas angelų labai svarbus uždavinys yra informuoti žmones apie tiesą, t. y. jiems suteikti pagal jų išsivystymo stovį dvasinį žinojimą. Kas tai liečia, tai pas krikščionis yra didelių nuomonių įvairumų. Vieni mano, kad mes jau per Bibliją turime visą tiesą, kiti vėl galvoja, kad neturime visos tiesos ir kad dėlto mums reikalingas tiesos apreiškimas. Pas pastaruosius vėl yra įvairių nuomonių, kokių būdu mums tiesa yra perduodama. Neginčijama yra, kad Jėzus prieš savo mirtį atkreipė dėmesį į dvasias kaipo tiesos tarpininkes(plg. MEDIUMAS 16), kadangi jis tada dėl stokojančio savo klausytojų ir mokytinių supratimo negalėjo visos tiesos sakyti.

Jų įvairūs vadovavimo uždaviniai

Dievo dvasios atlieka įvairiais būdais žmonių vedimą:

- + Jos žmonėms atneša dangaus žinių ir leidžia įžvelgti į dvasių pasaulį. Jos paaiškina kaip bus, kai jie po žemiškos mirties į dvasių pasaulį įeis. Jos žmonėms paaiškina dvasinius įstatymus ir juos paskatina sulyg jais gyventi.
- + Jos žmogui duoda ir atsakymų į klausimus ir problemas kasdienybėje. Jos nori žmogų vesti aukštyn ir link gėrio. Jos taip pat bando jo laikyseną pagerinti ir jį sudvasinti.
- + Jos remia žmogaus tam tikrus sugebėjimus - meniškus ir kitus - panaudojant odos pervedimą, panaudojant įtaką į žmogaus galvojimą ir norus bei panaudojant ir kitas galimybes.
- + Dievos dvasios ir turi galimybę, žmogui miegant jo dvasią palydėti į dvasinį pasaulį ir jam kai ką parodyti, kas jo tikėjimą sustiprina. Jos gali jam vaizdų parodyti, kurie jam tokį gilų įspūdį padaro, kad jam pabudus jie dar žmogaus atminbtyje yra, į jį veikia ir jį kasdienybėje pakeičia. Arba žmogus gauna įsakmių įspėjimų, taip kad jis ryte apie tai dar žino ir savo laikyseną pakeičia arba kokią neteisybę ar skriaudą atitaiso.
- + Dievo dvasios iš aukštųjų dangų tam tikrais laikais neša dieviškos šviesos į žmonių aplinką, kuri tarnauja žmogiškojo pažinimo praplėtimui. Šita „Tiesos šviesa“ turi galios ir suteikia jėgų. Yra žmonių, kurie sugeba tai šviesai atsiverti ir leisti į save veikti - jų siela jos pripildoma ir sustiprinama ir juose pasižymi išmintingumas.

- + Dievo dvasios taip pat neša tikėjimo šviesą žmonėms, kad kuo daugiau rastų tikėjimo.
- + Jos duoda žmogui šviesos, stiprybės ir drąsos, kad jie rastų tiesą ir už ją angažuotųsi.
- + Dievo dvasios išvysto pas subrendusius žmones su intensyviu, vidiniu santykiu su Dievo pasauliu, medialių savybių: aiškiaregiškumo jėgą, girdėjimo ir jutimo galimybes.
- + Dievo dvasios daro įtakos ir į netikinčiuosius. Šitaip gali įvykti, kai žmogus, kuris iki šiol negalėjo tikėti į Dievą, netikėtos inspiracijos pasėkoje arba po sapno, kuris jį naktį pažadino, savo galvoje pasikeičia ir savo gyvenimo būdą pakeičia.

Dievo dvasios panaudoja ir žmogų savųjų interesų įgyvendinimui

Jeigu tam tikros dvasinės būtybės yra suinteresuotos, kad mūsų žemėje nebūtų, pavyzdžiui, upės vaga pakeičiama arba žemės sklypas būtų išlaikomas arba tam tikras medis nebūtų nupjaunamas, tai tuomet Dievo dvasios daro įtaką į tuos žmones, kurie gali to pasiekti. Gali būtent būti, kad upė su savo skaidriu vandeniu, su ją supančiais krūmais ir su savo daugeliu mažų gyvių yra tapusi dalimi jų dvasinio pasaulio, kurią jos nori išlaikyti. Tad jos daro įtakos tokiems žmonėms, kurie gali pakeitimus neprileisti. Iš Dievo pasaulio visuose dalykuose įtakojami žmonės. Jei ta įtaka išeina iš Dievo dvasių, tai ji pasirodo kaip nuostabus likimas. Žmonės turėtų tokį vedimą, sulyg mūsų dvasiniais mokytojais, pamažu suprasti.

Bet ir žemasis dvasinis pasaulis veikia savo būdu į žmones. Kai Dievo dvasios žmogaus darbą laimina, tai niūrusis dvasinis pasaulis viską daro, kad piktų darbų iššauktų, apie kuriuos mes nuolat girdime. Kuo daugiau gėris bando pas žmogų prasiveržti, tuo labiau stengiasi žemasis pasaulis savo grėsmingą veiklą padidinti.

Visa tai vyksta žmogui nematomai.

Lena ir Juozas tiesos perdavimo ir žmonių vedimo tarnyboje

Virš trijų dešimtmečių (1948-1982) galėjo Ciuricho dvasinė ložė dvasinių mokytojų Lenos ir Juozo perdavimus per mediumą Beatrice Brunner priimti,

kurie tiesos perdavimui ir žmonių vedimui tarnavo. Jie ieškančius žmones išsamiai pamokino, kaip sekantis suminėjimas kad parodo:

+ Jie mums žmonėms perdavė gilesnį pagrindinį ir pirminį žinojimą ir davė mums atsakymus į gyvenimiškai svarbius klausimus gyvenimo pagalbos prasme.

+ Jie mums perdavė tinklais sujungtą⁶, vienodą buities vaizdą, kuris plačiai viršija įprastą vaizdą apie žmones ir pasaulį, ir šią pusę ir aną pusę, praeitį ir ateitį įjungia ir vienas su kitu sujungia.

+ Jie mus žmones vėl sujungė su mūsų pamiršta puikia, bet ilgais laiko tarpais ir dramatiška, praeitimi ir tokiu būdu suteikė mums jausmą mūsų tikrajai kilmei ir turtingam patyrimų lobiui.

+ Jie mus žmones įgalino pažvelgti toli į ateitį, iš ko mums auga jėgos ir ištvermė išgyventi prasmingai mūsų likimą ir su mūsų kasdienybės problemomis atitinkamai susidoroti.

+ Jie mums žmonėms atidarė naują pažiūros būdą ir suteikė išvalgą į naujus sąryšius, santykius, ryšius, bet ir į priklausomybes, kas prisideda prie mūsų ir kitų naujo likimo supratimo.

+ Jie mums parodė, kas atsitinka žmogui mirštant ir kas mirusiojo laukia anoje pusėje ir vėlesniuose žemės gyvenimuose sulyg tai, kaip jis žemėje gyveno. Jie mums suteikė išvalgą į anos pusės pasaulį - apie jo savybes ir gyvenimą jame.

+ Jie paaiškino įvairias sąvokas, kaip antai, angelai, šventosios dvasios, velnias, pragaras, prie žemės prirakintos dvasios, apsėdimas, rojus ir kt.

+ Jie mums paaiškino angelų ir aukštyn kopiančių dvasių įvairius uždavinius kaip ir jų reguliarų paskyrimą žmonėms, gyvūnams ir gamtai.

+ Jie mums paaiškino mokslą apie odą, tą gyvastingumo energiją, ir atkreipė dėmesį į daug dvasinių įstatymų.

+ Jie mus žmones apšvietė apie krikščioniškų švenčių - Kalėdų, Velykų, Dangun žengimo ir Sekminių gilesnę prasmę. Su savo daugeliu perdavimų jie mums leido krikščioniškojo mokslo reikšmę mūsų egzistencijai pajusti ir suteikė nurodymų kaip tikrai melstis ir medituoti.

⁶ Vokiškai - vernetzt

+ Jie kai kurią Biblijos vietą išsamiau paaiškino ir atkreipė dėmesį į kai kurias vertimų klaidas.

Dvasiniai meistrai ir mokytojai kaip išmintingi vadovai

Žmonės, kurie „svarbiuose dvasiniuose reikaluose daug veikia ir ypatingoje (dvasinėje) plotmėje randasi“, gauna šalia įprastos dvasios-apsaugotojos ir dar vieną taip vadinamą dvasinį meistrą arba mokytoją kaip išmintingą vadovą priskirtą. Sulyg mūsų mokytojų, yra daug žmonių, kurie tokius dvasinius mokytojus turi, bet kurie tačiau nesukeistini su dvasiomis saugotojomis. Tai yra žmonės, kurie savo bandymus jau išlaikė. Toks mokytojas nurodo kryptį ir inspiruoja tą atitinkamą žmogų; jį dvasinis mokytojas aprūpina dvasiniomis žiniomis.

Kuo aukščiau žmogus dvasiniai randasi, tuo ir iš aukštesnės plotmės pareina ir jo dvasinis mokytojas. Jei skirtumas būtų perdidelis, tai jie vienas kito nesuprastų, nes aukštesnėse plotmėse kalbama kitaip. Galioja ir štai kas: kuo aukščiau randasi dvasinis mokytojas, tuo didesnės yra taip pat ir jo žinios, bet jis taip pat ir tuo paprastesnis bei nuolankesnis yra.

Mūsų dvasiniai mokytojai atkreipė mūsų dėmesį į tai, kad krikščionis krikščioniškame moksle taip pat randa savo mokytoją kaip ir tolimųjų rytų moksle. Jei daug krikščionių daugiau tolimųjų rytų mokslais domisi, tai jų manymų yra todėl taip, kadangi jie tikisi ten didesnių dvasinių laimėjimų rasti. Krikščioniškas mokslas į juos neturi tokios įtakos, kurią jis turėtų turėti. Tai dalinai nuo to priklauso, kad krikščioniškos bažnyčios neperteikia krikščioniško mokslo reikalingu būdu.

Jei meditacijoje esi padaręs pažangą, tai tam tikromis aplinkybėmis galima savo dvasinio mokytojo balsą iš savo vidaus išgirsti ir su juo pasikalbėti. Tuomet galima klausti ir apie dvasinius įstatymus ir kitus dalykus. Bet nereikėtų užduoti klausimų apie šio materialinio pasaulio dalykus ir interesus - klausimai turi liesti kilnius dalykus. Galbūt pats dvasinis mokytojas irgi užduos klausimų, kurie paskatins žmogų atitinkamui pamąstymui.

Skirtumas tarp „dvasios saugotojos⁷ ir dvasios vadovės“

Koks skirtumas yra tarp dvasios saugotojos ir dvasios vadovės?

Dvasios saugotojos uždavinys yra žmogų palydėti. Žmogus gali turėti dvi ar tris dvasias saugotojas. Jos paprastai susigrupuoja pagal turimą skirtingą išsivystymą. Dvasios saugotojos gali būti sulyg aukštesnių būtybių nurodymu, pakeičiamos arba iškeičiamos. Jei žmogus, pavyzdžiui, atlieka ką didelio ir jam tam uždaviniui reikia didesnių jėgų, tai tuomet paskiriama dar kilnesnė dvasia saugotoja. Dvasiai saugotojai priskiriamos ir pagalbinės dvasinės būtybės, kurios to uždavinio rėmuose savo skaistinimo laiką atlikti turi. Tos „pagalbinės dvasios“ (plg. Mediumas 21, poskyris: aukštyn žengiančios dvasios kaip pagalbinės dvasios) nevadinamos dvasios saugotojos, jos dažnai ir tik trumpą laiką pas tą patį žmogų būna.

⁷ Vokiškai - Schutzgeist

Dvasia saugotoja negali žmogaus visai apleisti be ypatingo nurodymo, ji visuomet yra aplink žmogų, jei pastarasis kur nors eina. Tačiau ji nuo savo globotinio gali atsitolinti, jei šis savo išspinduliavimą pykčiu, neapykanta, pavydu arba neteisėtais veiksmais aptemdo.

Tačiau dvasia vadovė nevisuomet palydi žmogų. Ji gyvena savo dvasiniame pasaulyje ir ateina pas žmogų tik tam tikrais laikais. Ji palaiko ryšį su dvasia saugotoja. Jei žmogus turi atlikti ypatingą uždavinį, dvasiniu požiūriu, tai dvasia vadovė ateina pas žmogų, kad jam su savo jėgomis padėti. O jei reikalas eina net apie tai, kuris tarnauja žmonijos dvasiniai pažangai, tai gali būti dvi ar trys dvasios vadovės pas žmogų.

Kitaip nei dvasia saugotoja, gali dvasios vadovės būti ir keliems žmonėms priskirtos. Paprastai dvasia vadovė stovi aukščiau dvasios saugotojos. Bet yra dvasių saugotojų, kurios gali būti kilnesnės, nei dvasia vadovė - šitaip yra pas žmogų tuo atveju, kai jo dvasia savanoriškai sutiko tapti žmogumi, kad žemėje tam tikrą uždavinį atlikus. Tokio žmogaus dvasios saugotojos ir dvasios vadovės yra aukščiausio prakilnumo.

Vienos neįgalios mergaitės pamokymas

Įspūdingai aprašo Joé Snell (1985, plg. 33-35 psl.) savo knygutėje „Angelų tarnystė“, kaip angelai rūpinasi viena neįgalia ir nuo aplinkos atskirta 16-likmete mergaite, ją paguodė ir pamokino. O iš mūsų dvasinių mokytojų girdėjome, kad Dievo dvasios ypatingai tais žmonėmis rūpinasi, kurie išgyvena, kai aplinka nuo jų nusikreipia.

Tai yra milžiniškas uždavinys, kurį Dievo dvasios kasdien, metai po metų, mums žmonėms atlieka. Jos yra ir tos, kurios kiekvieną dieną iš naujo kalėdinę žinią tarp žmonių platina ir tokiu būdu žinojimą apie išganymo ir atpirkimo planą palaiko. Dabar nuo mūsų žmonių priklauso Dievo dvasių naujieną priimti ir jų artumą pajauti.

„Vidinis“ balsas/vedėjas

Skyrių „Dievo dvasios kaip tiesos skelbėjos ir vadovės“ užbaigsime su nurodymu, kad ten kur mes matome tylų Dievo dvasių veikimą, tai literatūroje dažnai kalbama apie vidinį vedimą, vidinį balsą, balsą aukštesniojo aš pats⁸, kosmoso balsą arba intuiciją (plg. Shakti Gawain, 1991, 21 psl.).

Dievo dvasios kaip jėgų dovanotojos ir gydytojos

Jėzus yra pasakęs: „Kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten ir aš esu tarp jų“ (Mt 18,20). Su tuo pažadu Jėzus manė, kad Dievo dvasios jo vardu ir pavedimu pas žmones ateina, jiems savo atmosferos (taikos jausmų, gėrio, supratimo, meilės) duoda, jų sveikatai padeda ir juos džiaugsmingus ir laimingus padaro. Nes visur kur Dievo dvasios apsireiškia, tai jos atneša į mūsų pasaulį švaraus, išskaidrinto odo, kuris su esančiųjų žmonių jėga susimaišo. Su šita jėga žmonės dvasiniai ir kūniškai pakeliami, jų odas apvalomas, skaidrinamas.

Tačiau tos jėgos gali vėl greitai pradingti, jei ne nuolat vis naujo maisto ateis, kadangi žmogus vėl artimųjų spindialivime atsiranda, kurie daro įtakos į jį. Asmenišką žmogaus

⁸ Vokiškai - Selbst

išspinduliavimas turi didelės įtakos jo artimiesiems. Kai, vieną vertus, yra žmonių turinčių gydantį dvelkimą, kuris prisideda prie artimojo geros savijautos, tai kitą vertus, vėl yra žmonių, kurie iš savo artimųjų ištraukia jėgų, taip kad paskui šie jaučiasi pavargę ir silpni. Taip kaip šventasis dvasių pasaulis savo švarių jėgų žmogui perduoda, tai žemosios dvasinės būtybės perduoda žmogui savo nešvarią, sudrumstą jėgą, jei jos turi progos.

Dievo dvasios rūpinasi žmonėmis ir sieliškoje bėdoje esančiais ir bando juos atitraukti nuo žemųjų dvasių įtakos. Jos, (Dievo dvasios - vert.), veikia ir į artimuosius⁹, kurie turi galimybės tam žmogui pagelbėti.

Dievo dvasios veikia kaip gydytojai ir dvasiniai gydytojai¹⁰

Kai dvasia užaina pas sergantį, tai gali padėti jam pasveikti, duodama jam savo šviesos, savo odo, leisdama šiek tiek savo dvasinėsinių jėgų į sergančiojo sielą tekėti, per ką ligonis gali pasveikti. Tik mažai žmonių nujaučia apie tuos veiksmus. Jei sergąs žmogus to prašo, kad jam būtų pagelbėta, tai gali būti, kad prie jo prisiartina gydančioji dvasia ir jam atneša aną vaistą, kuris leidžia jam pasveikti.

Panašiai kaip ir žmonių gydytojams, taip reikia ir Dievo dvasioms tam tikrų vaistų, kad neįsijauktų ir skausmai sumažėtų arba praeitų. Jie tuomet ieško tokio vaisto ir pritaiko savo dvasinius vaistus žmogui. Jie turi būti suderinti su dvasiniu odu, kuris aplinkui ligonio kūną vibruoja. Tie vaistai yra dvasinė materija. Jie, pavydžiui, panaudoja ir dvasinių vaistažolių, kurių jie iš dvasinio pasaulio pasiima arba ir kurios ir ant žemės randasi.

Jie paima akmenų, medienos odo jėgos, medžio žievės arba prapjauna medį (ąžuolą, eglę, beržą), kad jo jėgos gautų. Jie panaudoja ir šėivamedžių krūmų, liepžiedžių ir kitų augalų dvasinės materijos.

Arba Dievo dvasia įeina į tam tikrą energijos lauką, kad per jį tos jėgos visiškai pereitų ir paskui ji sergantį žmogų paima į glėbį, kad jam savo tos energijos srovės atiduotų. Bet taip galima tam tikras dvasines medžiagas arba daiktus į tokį energijos lauką įnešti, kad per juos ji pereitų. Po to Dievo dvasia nuneša tą medžiagą arba daiktą pas ligonį ant žemės ir uždeda jį jam ant kaktos arba ant tam tikros kūno vietos, kad ten esančią energiją duotų ligoniui ir kad jį per ligonį persisunktų.

Arba Dievo angelas-gydytojas palaiko savo rankas virš dvasinės, gydančios ugnies, kad jas sušildytų; paskui jis masažuoja sergantį žmogų ant žemės ir tokiu būdu duoda jam tos prieš tai paimtos gydančios energijos. Be to, gali būti patalpos, kuriose sergantis žmogus gyvena, dvasiniai išvalomos, taip kad odas, kurį sergantysis įkvėpuoja, būtų skaidrus ir švarus, per ką gali žmogus pagerėti arba pasveikti.

Pagalba, kai žmogus uždeda ranką

Gali irgi būti, kad gydančioji dvasia taip sakant apsigyvena pas žmogų. Kad jam suteiktų gydančiųjų jėgų, kurias jis gali savo artimiesiems duoti. Šitas žmogus gali rankos uždėjimu kitus žmones pagydyti. Tas gydantysis žmogus dažniausiai nenujaučia, kad čia dalyvauja ir

⁹ Vokiškai - Mitmensch

¹⁰ Vokiškai antraštė tokia: *Geister Gottes betätigen sich als Ärzte und Heiler*. Heiler yra žmogus, kuris gydo dvasimėmis jėgomis, pavydžiui, uždėdamas ranką ant ligonio ir pan.

dvasia-gydytoja. Jis pats jaučiasi sveikas, linksmas ir laimingas, nes jis turi irgi naudoti iš tos einančios, gydančios odo energijos.

Iš Biblijos žinome apie apaštalu stebūklų ir gydymo galią (plg. Apd 5,12-16; 8,6-7; 9,33-41; 13,11; 14,10; 28,8-9). Dažnai jie būdavo, kaip mūsų dvasiniai mokytojai pasakojo, baimingi ir nesaugūs, kas jų gydomąją galią silpnino. Kad gydomoji galia veiktų ir išliktų, reikia tikro tikėjimo ir ryšio su dieviškumu ir taip pat Dievui patinkančio gyvenimo.

Tame sąryšyje atkreipiamas dėmesys į mūsų šiandieniniais laikais vykstančius sieliškų ir kūniškų kančių bei suluošinimų, iš medicinos taško žiūrint nepagydomų, didelių pagydimus. Tokie pagijimai laikomi pagal įprastą supratimą „stebūklais“, kadangi jie pagal medicinišką ir dalinai fizikalinę pažiūrą yra neįmanomi. Įspūdingi atvejai uždokumentuoti pavydžiui Kathryn Kuhlman (1972) knygoje, pagal ką jos gydymo pamaldose reguliariai pasveikimai per Dievą arba per tariamąją šventąją dvasią (suprask: šventasias dvasias) įvyksta.

Vienos medicinos seselės aiškiaregiški suvokimai

Joé Snell (1985) dirbo kaip medicinos seselė tokiu metu, kai dar viename ligonių kambaryje daugiau sergančiųjų gulėjo ir skausmo raminančiųjų vaistų dar nebuvo vartojama. kaip tai šiandien daroma. Knygelėje „Angelų tarnystė“ aprašo jį šventą stebėjimą kaip aiškiaregę medicinos seselę. Ji rašo:

„Ne vien tik gydytojai ir slaugytojų personalas tarnauja ligoniui ir kenčiančiajam. Angelai jiems irgi tarnauja. Tai galėjau sužinoti, kai dirbau ligoninėje. Vieną naktį prie pritemdytos šviesos, kai turėjau naktinę tarnybą, aš rašiau prie stalo viduryje patalpos. (Keletas kitų žibintų buvo pritemdyti). Kai pakėlus galvą pažiūrėjau, tai mačiau vieną personažą, kuris viename mažai apšviestame kambario gale judėjo. Maniau, kad ligonis atsikėlė, bet kai arčiau priėjau, tai pastebėjau, kad tai buvo angelas. Ta išvaizda buvo didelė ir liekna, o veido bruožai atitiko vidutinio amžiaus moteriai. Aš jau tada buvau apsipratusi su netikėtais pasirodymais tokių šviečiančių lankytojų iš kito pasaulio, kad būčiau dėl to sunerimusi arba nusigandusi“.

„Tad stovėjau ir ją stebėjau. Ji nuėjo prie trijų ar keturių lovų, prie kiekvienos akimirka pastovėjo ir savo dešinę ranką uždėjo ant ligonio galvos. Nuo tada man esant ligoninėje retai buvo tokia diena, kad būčiau to angelo nemačiusi, kuris sergantiems tarnavo. Dažniausiai kai turėdavau naktinę tarnybą, tamsiose valandose, o ypatingai prieš švintant, kai gyvybinės ligonių jėgos labiausiai nukrenta ir jiems būtina ko nors reikia, kas vitalitetą išjudintų ir skausmą sušvelnintų. Tas angelas turėjo matomai ypatingų jėgų kuriomis jis prie progos ligoniams efektyviai padėdavo. Kadangi aš tai dažnai pastebėdavau, tai aš jį vadinau sau angelu-gydytoju. Ligoniai dažnai iš ryto po tokio gydymo man sakydavo: `O, sesele, šiandien aš jaučiuosi daug geriau; mano miegas buvo gaivinantis`. Kartais jie pasakodavo ir apie gražius sapnus, kuriuose jie gražios muzikos girdėję“.

„Kartais būdavau smalsi, ar tai būdavo dangiškųjų posmai, kuriuos aš dažnai girdėdavau. Tačiau atrodo, kad niekas daugiau, išskyrus mane, to angelo nematė, kuris jiems tą permainingą atnešė ir už kurią jie taip dėkingi buvo. Bet tos gijimo jėgos į ligonius veikė ne tik jiems miegant. Daugiau nei kartą mačiau angelą, paliečiant ligonių kaktą, kurie nuo didelių skausmų dejavo ir dūsavo, bet neužilgo, nuo skausmų išlaisvinti, paskendo ramiam miegą iš kurio jie sustiprėję pabudavo. Po gydymo angelo apsilankymo, dažnai nustaciau, kad mano pacientų pulsas taisyklingsnis ir temperatūra gan normali būdavo. Dažnai angelas-gydytojas man padėdavo prie paciento slaugymo ir jis mano ranką vesdavo; kitais atvejais jis man

pagelbėdavo, kai atrodė neįmanoma, sunkias ir bejėgias ligos arba nelaimės aukas pakelti“ (Snell, 1985, 24 ir kt. psl.).

Snell aprašo toliau vieną jauną moterį, kurią sunki mašina pervažiavo ir viduje ant tiek sunkiai sužeidė, kad gydytojas jos būklę laikė beviltiška. Ir čia angelas-gydytojas padėjo gydymą ir ta moteris, nežiūrint beviltiškos padėties, po eilės savaičių galėjo apleisti ligoninę. Ligoninėje tas atvėjis buvo laikomas stebūklingu pagijimu.

Ir Moolenburghas (1993) aprašė įvairius atvejus, kuomet angelai pasireiškė ir kai po to pasveikimas nuo ligos arba nuo baisių sapnų įvykdavo (98, 130 psl.).

Dievo dvasios kaip mirimo pagelbininkės, slaugytojos, teisėjos

Dievo dvasios turi įvairių uždavinių ir sąryšyje su mirimu ir perėjimu į aną pusę:

+ Mirštančiajam jos padeda numirti, atsiskirti dvasiniam kūnui nuo žemiškojo (plg. Mediumas 1)

+ Jos globoja ir paguodžia tuos, kurie per smurtinę mirtį į amžinybę atėjo, sumažina jų neramybę, kuri juose dar yra, ir duoda jiems uždavinį, kuris juos nuo buvusio atsitikimo nukreipia.

+ Jos įvertina ir teisia. Dvasiniame pasaulyje nėra neteisingumo. Įstatymai taip sutvarkyti, kad taip sakant, viskas nuostabiu būdu savaime išsipildo. Greta Dievo angelai pamato, kur jie gali malonę suteikti arba kaip jie turi nuspręsti. Sprendžiantieji angelai turi atitinkamas savybes, nes jie reikalingą žinojimą įsigijo ir savo sugebėjimą įrodė. Jie priklauso Dievo teismui. Dievas ne pats kaip asmuo atsistoja prieš būtybę; tai būtų ir neįmanoma pas tiek daug, kurie į dvasinį pasaulį sugrįžta. Tai yra Dievo angelai, kurie Dievo vardu ir pagal jo valią sprendžia (plg. Mediumas 2 ir 4).

+ Jos nuveda kiekvieną sugrįžtančią dvasinę būtybę į tą vietą, kur ji pagal savo išsivystymą priklauso. Jos padaro, kad gaunama pelnyta bausmė arba atlyginimas. Jos mokina ir pamokina. Per angelų vedimą randa su laiku kiekviena dvasinė būtybė dvasiniame pasaulyje savo kelią aukštyn (plg. Mediumas 2).

Dievo dvasios kaip įdvasintojos¹¹

Visa ta gyvybė ant žemės neatsiranda šiaip sau pati iš savęs, bet paruošta materija (mineralinė, augalinė, gyvulinė žmogiškas apdangalas) turi būti pirmiausiai įdvasinta, kad veikimui paruoštas organizmas galėtų būti aktyvus. Yra kaip ir pas motorą: kad jis galėtų būti aktyvus, jam reikia varomos jėgos, reikia degalų ar srovės. Ir tie degalai arba srovė neateina visai paprastai atsitiktinai į motorą, bet juos (arba ją) reikia pirmiausiai jam įduoti, kad motoras taptų aktyvus.

Dievo dvasių uždavinys tad yra, kad mineraliniai, augaliniai, gyvūniniai ir žmogiški apdangalai arba veikimui paruošti organizmai taptų gyvais, juos įdvasinant, t. y. įkvėpiant gyvybę. Mediume nr. 12 esame žmogaus įdvasinimą aprašę ir davėme nurodymų gyvūnų ir augalų įdvasinimui. Mes esame ten aprašę ir pakilimą per mineralų, augalų ir gyvūnų pasaulį.

¹¹ Vokiškai - Beseeler

Viskas kas šiame pasaulyje randasi, turi savo pradžią dvasiniame pasaulyje, tai reiškia, visa tai pirmiausiai dvasiniame pasaulyje atsirado. Ten augo ir klestėjo, buvo globojamas ir taip įtakojamas, kad po to žemėje būtų įdvasinamas. Viskas turi pirmiausiai dvasiniame pasaulyje klestėti. Jei, pavyzdžiui, ant žemės iš kiaušinio gyvūnas išsirita, tai šita gyvybė buvo pirmiausiai dvasiniame pasaulyje suformuota ir ant tiek jau pribrendusi. Kai tik laikas ateina, tai Dievo dvasios neša tą gyvybę į paruoštas žemiškas apdangas arba leidžia kaip švelnią rasą ant tų masių nukristi, pas kurias ant žemės paruošimas priimti gyvybę jau baigtas.

Visa kas gyva yra įdvasinta, ir žemoji gyvybė, kuri kyla aukštyn per gyvūnų, augalų ir mineralų pasaulius. Visur yra įdvasinimas. Visa gyvybė siekia aukštesnės pakopos. Tad Dievo dvasios alieka didelį uždavinį, įdvasindamos žmones, gyvūnų, augalų ir mineralų pasaulius. Mes žmonės, tiesa, matome kaip visur nauja gyvybė atsiranda, bet mes nematome, ką po paviršiumi Dievo dvasios planuoti ir atlikti turi, kol tai būna pasiekta - mes savo naivume ir aklume dvisiškų dalykų atžvilgiu, manome, kad tai savaime suprantama.

Metų laikų eiga

Artimai su įdvasinimu yra surišta metų laikų eiga, nes ir čia reikalingas Dievo dvasių prisidėjimas. Tie besikeičiantys metų laikai turi, sulyg mūsų dvasiniais mokytojais, savo dvasinius regentus. Visi tie pasikeitimai, kurie mums tik paviršutiniškai vyksta, turi tikrenybėje dvasinį foną, ir iš ten jie diriguojami.

Kad pavasarį nauja gyvybė pabustų, turi būti tam tikra energija išsiunčiasma iš dvasinio pasaulio. Pagal mūsų dvasinius mokytojus, yra ypatingai trys angelų chorai, kurie tuomi užsiima. Būtų galima juos pavadinti ir vandens, oro bei ugnies dvasiomis. Jie kompetentingi visai specialioms odo srovėms, kurios būtinos žmogaus gyvybei ir ypatingai paruoštam, naujam gamtos gyvavimui. Ugnies dvasia, tai dvasia, kuri savo uždavinį atlieka šilumos odo srovėje, kuri turi ko tiksliausiai su oro ir vandens dvasių odo srovėmis suderinta būti. Toje srityje dirba dvasinių būtybių minios. Savo pasiruošimus jos pradeda jau žiemos metu, kai gamta dar miega.

Kas metai medžiai ir krūmai išleidžia pumpurus, gamta iš naujo atgyja. Kad taip įvyktų, reikalinga diriguojama jėga. Iš vienos pusės ta jėga ateina iš planetos. Ją dvasios tiksliai pagal reikalingą kiekį dirguoja. Tad nėra savaime suprantama, kad mes turime oro kvėpavimui ir kad jis mums išlaikomas. Taip yra su viskuo, kas šioje žemėje paskirtas atsirasti, gyventi ir praeiti. Kiekvienu metų laiku dvasinės jėgos vaidina vaidmenį, bet sulyg skirtingu mastu.

Iš šaknų eina jėga į kamieną ir šakutes. Bet įdvasinimas tik tada įvyksta, kai prie augale, gėlėje, medyje kylančios sprogimo jėgos, dar kas tai ypatingo, savistovaus prisideda, kas yra nepriklausomas nuo tos pumpurų sprogimo jėgos.

Toje akimirkoje įvyksta įdvasinimas, tas nepriklausomasis išeina į gyvenimą. Yra panašiai, kai vaikas gimsta. Prieš gimimą vaikiškas kūnas gavo maisto motinos kūne ir ten augo - tačiau į savistovų buvimą vaikas pereina tik kelias valandas prieš gimimą arba gimstant, kai vaiko dvasia (atnešta iš anapus) į žemišką kūną įeina (plg. Mediumas 12).

Tai yra dvasiniai įstatymai, galiotantys tiek žmogui, tiek ir gamtai. Kai kas nors užaugęs turi tapti savistovus, tai jis įdvasinamas. Vis iš naujo suteikiama proga, kad anos pusės gyvybė gali žemiškame gyvenime vystytis. O po mirties čia žemėje pereina tas nepriklausomasis, savistovusis į aukštesnę pakopą dvasiniame pasaulyje. Tokiu būdu mes žemėje turime

nenustojamą atėjimą ir išėjimą. Gyvybė žamesnėse pakopose yra paskirta, šitą žemišką plotmę taip greit kaip galima vėl apleisti, kad perėjus į kiek aukštesnį būvį. Visas tas vyksmas nuo žamiausių iki aukščiausių pakopų yra Dievo dvasių tiksliai prižiūrimas. Jos rūpinasi, kad viskas pagal planą vyktų ir aukščiau pakiltų.

Dievo dvasios kaip kelio skynėjos, šalia dieviškos tvarkos klaidžiojančioms dvasinėms būtybėms

Angelai rūpinasi ir dvasiomis už dieviškos tvarkos ribų (plg. Mediumas 5: Prie žemės priklausytos ir pririštos dvasios) ir stengiasi jas prikaldinti pakilimui aukštyn. Dieviškasis pasaulis yra pasaulis meilės, gailėstingumo, gėrio, malonės ir jis nori padėti. Jis nori laimės pavieniam; jis nori, kad kiekvienas vėl tą atgautų, ką kadaise turėjo. Jis todėl bando padėti ir dvasioms esančioms už tvarkos ribų ir joms parodyti kelią, kuriuo jos eiti turėtų. Jis, dieviškasis pasaulis, stengiasi tokias dvasias ant tiek paruošti, kad jos savanoriškai į Dievo tvarką įsiriškiuotų ir savo pakilimą pradėtų - nes juk yra Dievo plane, kiekvieną būtybę laimėti, kad ji kiltų aukštyn¹².

Tad Dievo dvasios eina ieškoti tokių dvasinių būtybių. Kad jos geriau prie jų prieitų, tai jos įjungia kitas prie žemės pririštas dvasines būtybes, kurias jos šias jau buvo savo pusėn patraukusios. Šitos lengviau randa kelią pas neįsijungusias dvasines būtybes, kadangi jos dar beveik tas pačias minčių vibracijas turi kaip ir tos ir per tai geriau prie žemės pririštų dvasinių būtybių kalbą ir gestus supranta, nei aukštesnio rango dvasinė būtybė.

Dievo dvasios kaipo pririštos gyvybės guodėjos

Mirusieji, kurie žemės gyvenime ko blogiausiai nusidėjo arba nenori atleisti ir savo neapykantoje pasilieka, jie kur nors ant žemės arba dvasiniame pasaulyje *pririšami* arba *prikaustomi*¹³. Ant žemės tai gali būti pririšimas prie namo, prie medžio, prie uolos, prie gatvės, kuria žmonės vaikščioja ir prie laiptų, kurie eina į pastatą, prie kaimo aikštės ir kt. (plg. Mediumas 5).

Ir tokios prirakintos dvasinės būtybės gauna iš aukštų dvasinių būtybių paguodos ir pagalbos. Dievo dvasios stovi tylėdamos prie tokių būtybių, kurios negali jokio garso sukelti. Ji pasiteirauja, kaip joms einasi ir paguodžia bei padrašina jas išverti. Galbūt jos gali numatyti greitą išlaisvinimą. Žemoji, prie materijos pririšta gyvybė tylėdama pažiūri, nes ji negali kalbėti, bet tik girdėti kas yra sakoma - jinai ilgisi tokių žodžių, tokių dieviškų svečių.

Dievo dvasių veiklos santrauka

- + Dievo dvasios palydi žmones per žemišką gyvenimą ir juos apsaugoja nuo grėsmingų situacijų.
- + Jos apsaugoja ir prižiūri gyvenvietes, laukus, miškus ir kt. ir reiškiasi dvasiniame pasaulyje kaip tvarkos prižiūrėtojos.
- + Jos išreiškia žmonėms ir bekylančioms dvasinėms būtybėms Dievo valią ir veda jas link Dievo.

¹² Vokiškai - für das Höhere zu gewinnen

¹³ Vokiškai - bannen

- + Jos informuoja apie tiesą, apie gyvenimą anoje pusėje, apie dvasinius įstatymus ir apie viską, ką apie pakopimą aukštyn reikia žinoti.
- + Jos atsako į klausimus.
- + Jos padeda išspręsti problemas.
- + Jos sulaiko nuo neigiamo galvojimo/veikimo ir inspiruoja gėriui.
- + Jos sąmoningai prileidžia įvykti neigiamiems patyrimams, jei tai žmogaus brendimui reikalinga.
- + Jos konfrontuoja su patikrinimo padėtimis t. y. situacijas taip pakreipia, kad anksčiau nustatytas likimas išsipildo.
- + Jos priekaištauja ir baudžia, jei tolimesnis vystymasis to reikalauja.
- + Jos suteikia drąsos ir duoda jėgų.
- + Jos paguodžia sergančius ir kenčiančius ir atneša pagijimo, jei tai prileidžia įstatymas.
- + Jos priima prašymus ir maldas ir jas perduoda toliau atitinkamai instancijai, jei jos pačios apie tai negali nuspręsti.
- + Jos nuolat įvertina žmogų, įrašo vis į jo dvasinį planą, kas to žmogaus ateičiai svarbu yra, ir laikas nuo laiko informuoja aukštesnįjį Dievo pasaulį apie to žmogaus išsivystymo lygį.
- + Jos planuoja dvasinės būtybės tapimą žmogumi (kada, kur ir pas ką jis turi būti įkūnytas) ir atlieka jos įkūnyjimą į žmogiškąjį kūną.
- + Jos informuoja jau anksčiau mirusius apie netolimą giminaičio ar draugo mirtį Žemėje. Jos padeda mirštančiajam atsiskirti dvasiniam kūnui nuo žemiškojo ir įveda mirusįjį į anos pusės pasaulį, kur jis prižiūrimas ir įvertinamas; jei reikia, tai jos ten prašo jam atleidimo ir malonės.
- + Jos bando anksčiau mirusius žmones, kurie ikišiol nuo dieviškos tvarkos traukėsi ir liko ant žemės gyventi, prikalbėti įsijungti į Dievo tvarką ir tuomi pakilti aukštyn į dangų.
- + Jos paguodžia pririštas būtybes.
- + Ir daug kitų dalykų.

Mūsų pačių pagrindinis interesas turi būti, sukurti sąlygas, kad mes turėtume draugišką, vidinį sąryšį su Dievo dvasiomis ir jų patarnavimais galėtume pasinaudoti. Geras santykis su Dievo dvasiomis yra ir geriausia resp. tikriausia apsauga, kurią žmogus gali sukurti (tai neišjungia atitinkamos apsaugos ir materialine prasme). Mes turėtume sąmoningai būti dėkingi: jei Jėzus Kristus prieš maždaug du tūkstančius metų nebūtų mus išvadavęs¹⁴, tai Dievo dvasių pagalbos tokiu mastu mes niekuomet neturėtume ir mes vis dar būtume luciferiškujų dvasių savavalybėje - ir po mūsų žemiškos mirties turėtume grįžti į pragarą iš kur prieš išganymą vis ateidavome.

Kas dažnai trukdo Dievo dvasių veiklą

Besistengdamos žmogui padėti, Dievo dvasios dažnai susiduria su kliūtimis, kurios joms ribas nustato. Sekančios aplinkybės gali Dievo dvasių veikimą trukdyti:

a) Laiko faktorius

Kad pagalba galėtų pasireikšti, Dievo dvasioms reikia laiko, jog atitinkamus paruošimus atliktų, ko mes žmonės dažnai per mažai įvertiname. Dievo dvasioms paprastai reikia daugiau laiko nei mes žmonės galvojame. Mes žmonės norime kuo greičiau problemą išspręsti arba iš pasaulio pašalinti. Pagal mūsų dvasinius mokytojus, mes einame dažnai neteisingais keliais. Mums buvo patariama pasiimti laiko, kadangi laikas ne tik žmonėms, bet ir Dievo dvasioms veikia. Nes Dievo dvasios turi ir daugeliu kitų žmogiškų dalykų rūpintis ir tam reikia laiko, kad

¹⁴ Vokiškai - erlöst

atitinkamas sprendimas būtų padarytas. Mes tad turėtume nieko nedaryti per skubotai, kad jos galėtų įsijungti ir su problema užsiimti.

b) Žmogaus priešingi interesai

Dievo dvasių pastangoms stovi betgi dažnai ir žmonių interesai kelyje. Žmogus kartais siekia, būtent, to, kas prieštarauja dieviškiems įstatymams. Tuomi jis atsistoja prieš dvasių pastangas, kurios nori skatinti jo pakilimą.

Dievo pasaulis nepritaro, jei žmogus sulyg savo klaidinga galvosena, ko nors prašo, kas galiausiai jį tik apsunks. Taip yra su bėdomis, kurias žmogus per savo gobšumą užsikrauna - čia jis negali tikėtis pagalbos, nes Dievo pasaulis neturi intereso žmonių pinigų dauginti.

c) Žemasis dvasių pasaulis

Ir žemasis dvasinis pasaulis įtakoja žmogų ir trukdo Dievo dvasių darbui (plg. Mediumas 20).

Ir Dievo dvasios patiria širdgėlių ir kančių

Šiame sąryšyje norėtume atkreipti dėmesį į tai, kad ir Dievo dvasios dėl mūsų žmonių turi rūpesčių ir kančių. Jos mato visus tuos žiaurumus, žmonių padaromus; jie mato visus tuos kenčiančius žmones, kurie kankinami, kurie badu ir troškuliu miršta. Dievo dvasioms sunku tai matyti ir negalėti padėti kol jos negauna leidimo iš aukščiau. Tad angelai sargai dažnai stovi su ašaromis akyse šalia savo globotinio, kuriam jiems neleista padėti.

Atitinkamai jie yra palengvėję, kai kankinamojo dvasinis kūnas atsiskiria nuo žemiškojo kūno ir jie su savo globotiniu nuo žemės pakyla ir gali į aną pasaulį įeiti, kur jie gali suteikti paguodos, paramos ir globos. Ne viena Dievo dvasia, pagal mūsų dvasinius mokytojus, sugrįžta nuo žemės į dvasinį pasaulį labai giliai nuliūdusios ir joms pačioms reikia paguodos iš kitų Dievo dvasių. Taip pat yra didelis Dievo dvasių skausmas, kai jos į kurį nors žmogų dėjo didelių vilčių, bet paskui tos viltys neišsipildė.

Angelų suskirstymas

Dieviškasis pasaulis susideda iš įvairių dvasinių tautų arba chorų, jei panaudosime Biblijos kalbą. Šitie dangaus gyventojai turi ir savo pavadinimus. Šalia angelų (vadinamų ir Dievo angelais) dar yra arkangelai, valdžios¹⁵, kunigaikštystės, cherubinai ir serafinai (plg. Pauliaus laišką Romiečiams 8,38 ir Kolosiečiams 1,16). Jie visi turi dvasines tautas.

Prieš angelų nupuolimą gyveno visos būtybės kartu laimėje ir palaimoje. Jie visi, nuo kukliausio Dievo sutvėrimo iki didingiausios angelo būtybės, buvo viena vienintelė dieviška šeima, nežiūrint jų užimamos vietos ir jų veiklos, nors ji ir dar taip skirtinga būtų. Dėl nupuolimo (Luciferio suvedžioti, nepripažino daugiau Kristaus kaip visų dvasių karaliaus ir tokiu būdu nusižengė Dievo tvarkai, plg. Mediumas 6) turėjo tada didelė dangaus gyventojų dalis dangų apleisti. Jų kas kart mažą dalis inkarnuojama kaip žmonės ant žemės, vėl pakilimui į dangų.

¹⁵ Vokiškai - die Herrschaften

Dangus tad yra apgyvendintas įvairiausiomis Dievo dvasiomis, kurios priklauso įvairiausiems dangaus chorams ir pakopoms. Dangaus angelai skiriasi ne tik savo išvaizda, bet ir savo sugėbėjimais. Todėl ir ne iš visų reikalaujamas toks pat atlikimas. Atitinkamai dangiškoms tautoms yra ir ant žemės įvairių tautų su skirtinga odos spalva. Vieni žmonės kilę iš angelų, kiti kilę iš arkangelų, vėl kiti iš kerūbinų arba serafinų ir t.t.

Kiek dvasinių tautų arba chorų esama?

Dvasinis mokytojas Juozas kalbėjo apie devynias dvasines tautas: angelai, arkangelai, valdžios¹⁶, galybės¹⁷, jėgos (viešpatavimai), kunigaikštystės, sostai, cherubinai, serafinai (plg. Botschaften III, 115 psl.).

Kas danguje ir ant žemės yra, tapo per Kristų. Tad ir šeši pirmūnai kaip trys kunigaikščių poros (trys moteriški ir trys vyriški arkangelai) yra Kristaus kūriniai (jie kartais vadinami ir šešiais Dievo sūnumis, kas priveda prie klaidingos nuomonės, kad tai esančios vyriškos būtybės, kas netiesa). Jie yra „arkangelai“ ir „kunigaikščiai“. Jie globoja tuos devynis chorus ir tuomi ir visą šventąjį dvasių pasaulį. Kartu jie turi ir „cherubino“ titulą. Kadangi jie globoja angelų chorą ir tuomi dalį hierarchijos administruoja arba palaiko, tai jiems ir daugiau titulų priskirta.

Kokie uždaviniai kokiems angelams priskirti?

Dvasinė mokytoja Lena apibūdino šešių chorų uždavinius (plg. Meditationswoche 1974, 136 ir kt. psl.). Apie sostų, galybių ir valdžių chorus ji nieko nepasakė, dėl ko čia ir nėra atitinkamų duomenų.

1. Angelai¹⁸

Jie yra mums žmonėms priskirti ir tarnauja mums. Mes žmonės su jais dvasioje daugiausiai susiliečiame arba sueiname į pokalbį, tai reiškia,

- + kad jie yra mūsų sielos sergėtojai ir mus apsaugoja nuo nedalios ir nelaimės,
- + jie mūsų prašymus ir maldas priima,
- + po žemiškos mirties jie mus nuveda į aną pasaulį pas anuos angelus, kurių uždavinys, mus teisti, ir
- + jie yra mūsų užtarėjai anoje pusėje.

2. Arkangelai

Jie prižiūri, kad būtų tvarkos, Dievo įstatymų danguje ir ant žemės bei pragare laikomasi. Juos galima pavadinti ir „Dievo baudžiamaisiais angelais“. Juos vis pasišaukia anie angelai, kurie pas žmones arba pragare savo tarnybą atlieka. Jei reikia, tai tie angelai ir su ugniniais kardais ateina. Jie yra dideli ir galingi ir per tai išsiskiria nuo kitų Dievo pasaulio būtybių („arkangelais“ čia manomos ne tos trys aukščiau minėtos poros, bet ypatingai Mikolas ir jo legiono vadovaujantys angelai).

¹⁶ Vokiškai - Gewalten

¹⁷ Vokiškai - Mächte

¹⁸ Vokiškai - Engelschaften

3. Jėgos¹⁹ (viešpatavimai)

Jų uždavinys yra rūpintis Dievo Bažnyčia, kai „Dievo Bažnyčia“ reiškia „Viešpaties valdžia“. Jie yra įvairių tautų dvasiniai vadovai, nepriklausomai nuo to, kokiai religijai jie priklauso. Tad tiems valdžios angelams nėra nesvarbu, kas pas įvairias religijas ant šios žemės vyksta. Jie rūpinasi visų žmonių religiniu gyvenimu ir viską daro, kad jie išmoktų atskirti teisingumą nuo neteisingumo, nors jie ir nėra tapę krikščionimis. Jei jie kai kuriuos pranašus gerbia, tai šitie sudaro ryšį tarp Dievo ir anų žmonių.

Valdžios bando žmogaus sielą apšviesti, kad jis tiesos kelią rastų ir per tai greičiau sugrįžtų pas Tėvą. Jie bando tikrąją Dievo Bažnyčią įgyvendinti. Ten kur žmonės randasi dideliame troškime tiesos ir Dievo, ten jie ateina. Jie tokius žmones remia ir veda. Kur reikia tikrąją Dievo Bažnyčią naujai sutvarkyti ir pastatyti, tai ten jie darbuojasi. Jie skina kelius tarp Dievo ir žmonių. Jie taip pat padarė galima, kad mūsų dvasiniai mokytojai Lena ir Juozas rado kelią per Beatrice pas mus žmones.

4. Kunigaikštystės

Šitie angelai rūpinasi dangiškais gėrybėmis. Jie, vienu atveju, administruoja visas gėrybes tų dvasinių būtybių, kurios nupuolant buvo išstremtos į gelmes. Toliau, jie prižiūri dangiškojo pasaulio ir visas kitas gėrybes bei turtus, tai reiškia, jie išlaiko tuos turtus pagal Dievo planą jų puikume ir didingume resp. jie yra atsakingi už tai, kad tų dangiškųjų turtų turėtojai su tuo surištus uždavinius ir įvykdytų. Neakceptuojama jokio paviršutiniškumo, apsileidimo arba patogumo. Tai išgirsti, gali nevieną žmogų nustebinti, kadangi dažnai dominuoja nuomonė, kad Dievo pasaulyje viskas savaime esą tvarkoje, kas betgi taip nėra. Ir Dievo pasaulyje reikia viską, panašiai kaip žemėje, užsidirbti, išlaikyti ir atnaujinti, nors tas darbas dėl smulkiosios materijos ir lengvesnis yra nei žemėje.

5. Cherubinai

Jų uždaviniai be išimties yra dvasiniame pasaulyje. Jie randasi Dievo ir Kristaus artumoje ir apsaugoja Dievo sostą ir jo karalystę, taip kad jokia būtybė neteisėtai negalėtų įsibrauti. Toliau, jie apsaugoja įvairiuose danguose jų brangenybes arba puikybes.

6. Serafinai

Nors jie dažnai dirba kartu su cherubinais, bet jie turi visai kitokius talentus nei šie ir todėl atlieka visai kitokius uždavinius. Jie darbuojasi meno srityje. Dangiškuose pasauliuose menas vaidina daug didesnę vaidmenį nei žemėje. Dangaus menas yra kas tai tobūlo. Dievo pasaulis labai vertina dangiškųjų menininkų kūrinius ir leidžia save nustebinti besikeičiančiomis, vis naujomis puikybėmis, kurias uolumas tų dvasinių būtybių sukuria.

Daugiau informacijų apie tuos devynis chorus, t. y. dangiškąją hierarchiją randame, pavyzdžiui, Godwino knygoje „Engel - eine bedrohte Art“, 1991, 23 psl. Atkrepiame dėmesį ir į Wenbergo knygą „Ein Pladoyer für Engel“. Autorius šitoje enciklopedinėje knygoje pateikia įvairių šaltinių nuomones apie angelų karalystę. Be to, dar sekančios dvi Moolenburgho

¹⁹ Vokiškai - Kräfte (Herrschaften)

knygos (1991, 1993) paminėtinos: „Engel als Beschuetzer und Helfer des Menschen“ (Angelai kaipo žmogaus apsaugotojai ir pagalbininkai -vert.) ir „Engel - Helfer auf leisen Sohlen“ (Angelai - tylūs pagalbininkai - vert.).

Per nupuolimą angelams teko naujų uždavinių

Kai po angelų nupuolimo buvo kalbama apie išmestųjų grįžimą į dangų, tai ištikimieji danguje pasisiūlė tiems su kuriais jie kadaise buvo taip artimi, padėti. Per tai buvo naujai paskirtyti angelai į maldų angelus, gailestingumo angelus, taikos angelus, gerumo angelus, pagalbos angelus ir kitų dorybių angelus. Prieš nupuolimą, kai dar visos būtybės danguje gyveno, dar tvarkoje ir taikoje, tai nereikėjo nei malonės angelų, nei misionierinių angelų ir nei baudžiamųjų ir nei pasigailėjimo ir neiužtarėjų. Jie nebuvo reikalingi. Tada dangus dar buvo kitaip sutvarkytas. Dabar betgi reikėjo danguje likusiems angelams duoti naujų uždavinių.

Taip toli mūsų dėstymai apie daugiaropišką Dievo dvasių veikimą. Tegul mums suteikia pasitikėjimą, kad Dievo pasaulis įvairiais būdais įvairiausiose padėtyse mums pagelbsti. Dabar priklauso nuo mūsų, pasinaudoti tais įvairiais Dievo pasaulio pagalbos pasiūlymais ir būti Dievui už juos dėkingais. Kaip kadaise nupuolę angelai, esame šiandien sunkokame pakely atgal į dangų, mūsų kadaise buvusių tėvynę. Nors Jėzus Kristus prieš maždaug du tūkstančius metų nuo Liuciferio priklausomybės išlaisvino, bet be kasdieninės Dievo dvasių paramos mes neįstengtume grįžti į dangų.

Alfred Dallard

(Iš vokiečių kalbos vertė Kasparas Dikšaitis)

Literatūra

Botschaften aus dem Jenseits (Žinios iš anos pusės-vert.), III t., 2-a laida, Geistige Loge, Zürich 1975

Gawain, Shakti (1991), Leben im Licht²⁰, 5. laida, Heyne, München

Godwin, Malcolm (1991) - Engel - Eine bedrohte Art²¹, 2001, Frankfurt a.M.

Greber, Johannes (1981): Der Verkehr mit der Geisterwelt Gottes, seine Gesetze und sein Zweck. Selbsterlebnisse eines kath. Geistlichen²², 6. laida, Johannes Greber memorial Foundation, Teaneck, USA (1. laida 1932)

Kuhlmann, Kathrin (1972). Er half mir. Persönliche Berichte von Menschen, denen Gott aus ihrer Not geholfen hat²³. Johannes Fix, Schorndorf (Württ.)

Meditationswoche²⁴ 1974. Geistige Loge, Zürich 1975

Moolenburgh, H.C. (1991), Engel als Beschützer und Helfer des Menschen²⁵. 5. laida, Bauer, Freiburg i. Br.

Moolenburgh, H.C. (1993): Engel - Helfer auf leisen Sohlen²⁶. Bauer, Freiburg i. Br.

Snell, Joé (1985): Der Dienst der Engel. Erlebnisse einer Krankenschwester²⁷. 5. laida,

²⁰ Gyvenimas šviesoje

²¹ Angelai - gentis pvojuje

²² Bendravimas su Dievo dvasiniu pasauliu, jo įstatymai ir jo tikslas. Vieno katalikų dvasiško patyrimai

²³ Jis man pagelbėjo. Asmeniškai pranešimai žmonių, kuriems Dievas bėdoje pagelbėjo.

²⁴ Meditacijų savaitė

²⁵ Angelai kaip žmogaus apsaugotojai ir pagalbininkai

²⁶ Angelai - tylūs pagalbininkai

²⁷ Angelų tarnyba. Medicinos seselės patyrimai

Rechtshilfe-Verlags-Gesellschaft, Zürich
Weberg, Egon (1994): Ein Plädoyer für Engel²⁸. Bauer, Freinurg i. Br.

²⁸ Kalba už angelus